

«Нек' свѣтътъ що ще да казва,
Азъ те любя, нѣжна Мери,
И съсъ смъртъ любовь заплащамъ —
Знай да мрѣ тозъ, който люби! . . .

— «О, Рудолфе мой прѣкрасний,
Плашатъ ме тѣзъ твои думи.
Що ме нинѣ толкозъ нѣжно
Ти прѣгржщашъ и цѣлувашъ?

«Страненъ пламъ грѣй въ твоя погледъ!»
— «Пламъкътъ на любовта е.
Той за сѣтенъ цѣтъ изгрѣва,
Той изгрѣва прѣдъ смъртъта ни.

«Нѣма други край за нази,
Подиръ нашта обичъ, Мери, —
Освѣнъ смъртъ.» Не отговори
Баронесата Рудолфу.

Призори, когато влѣзе
Въ спалнята си лѣсничея,
Баронесата и принцътъ
Свари мъртви на дивана.

Бѣла пѣна бѣ засъхла
Баронеси на устата,
Черна кръвъ се оцъ струеше
По Рудолфовото чело.